

РОБЪРТ ШЕКЛИ СЕДМАТА ЖЕРТВА

Превод от английски: Владимир Германов, 1996

chitanka.info

Стантън Фрилейн седеше на бюрото си и се опитваше да изглежда зает, както би трябвало да е всеки директор в девет и половина сутринта. Невъзможно. Не можеше да се съсредоточи върху рекламата, която бе написал предната вечер, не можеше да мисли за работата си. Можеше само да очаква пристигането на пощата.

Уведомителното писмо трябваше да пристигне преди цели две седмици. Властите, както винаги, изоставаха от графика.

На стъклената врата на кабинета му пишеше „Моргър и Фрилейн, Облекла“. Тя се отвори и влезе Е. Дж. Моргър, който накуцваше от някогашната си огнестрелна рана. Раменете му бяха отпуснати, но на седемдесет и три той не се грижеше кой знае колко за стойката си.

— Е, Стан — попита Моргър, — какво стана с рекламата?

Фрилейн бе дошъл при Моргър преди шестнайсет години, когато беше на двайсет и седем. Двамата заедно бяха превърнали облеклата Протек в концерн за милиони долари.

— Предполагам, че можеш да я пуснеш — отговори Фрилейн и подаде на Моргър листа. Само пощата да пристигне по-рано, помисли си.

— „Притежавате ли костюм Протек?“ — зачете Моргър на глас, след като доближи листа до очите си. — „Най-доброто от шивашкото изкуство в целия свят е вложено в костюмите Протек на «Моргър и Фрилейн», за да ги превърне в абсолютен лидер на мъжката мода.“

Моргър се прокашля и погледна Фрилейн. Усмихна се и продължи:

— „Костюмите Протек са не само най-сигурни, но и най-елегантни. Всеки костюм Протек има специален джоб за пистолет, който гарантирано не се издува. Никой няма да знае, че носите оръжие — освен вие самите. Джобът е лесно достъпен и позволява моментално изваждане на пистолета. Можете да избирате между два варианта — на гърдите и на хълбока.“ Много добре — отбеляза Моргър.

Фрилейн кимна мрачно.

— „Костюмът Протек Специал е снабден със самоизхвърлящ джоб — най-новото постижение на съвременната самоотбрана! Само с едно докосване на скритото копче, пистолетът ще излети в ръката ви

зареден, със свален предпазител. Защо не се отбиете до най-близкия магазин Протек още сега? *Защо не изберете безопасността?*“

— Хубава е — каза Моргър. — Много хубава, почтена реклама. — Той се замисли за миг и опипа белите си мустаци. — А няма ли да е добре да се спомене, че костюмите Протек се изработват в различни модни стилове... двуредни, вталени, невталени и така нататък?

— Да. Забравих.

Фрилейн взе листа и записа препоръката в полето, после стана и приглади сакото върху издутия си корем. Беше на четирийсет и три, малко по-пълен, отколкото би трябвало, малко плешив на темето. Беше добродушен на вид човек със студени очи.

— Успокой се — каза Моргър. — Ще пристигне с днешната поща.

Фрилейн се насили да се усмихне. Щеше му се да се разхожда напред-назад из стаята, но вместо това седна на ръба на бюрото.

— Ще речеш, че е първата ми Жертва — отбеляза той с тъжна усмивка.

— Знам как се чувстваш — отвърна Моргър. — Преди да оставя пистолета и аз не спях по цели седмици, докато получа уведомителното си писмо. Знам какво е.

Двамата замълчаха. Точно когато тишината стана непоносима, вратата се отвори. Влезе служител и остави пощата върху бюрото на Фрилейн.

Фрилейн се обърна и взе писмата. Прегледа ги набързо и откри това, което очакваше — дългият бял плик от БЕК, с официалния правителствен печат.

— Ето го! — възкликна той и се усмихна широко. — Това е то!

— Хубаво. — Моргър разгледа плика с интерес, но не настоя Фрилейн да го отвори. Това би било несъвместимо с етикета и нарушение на закона. Никой не бива да знае името на Жертвата, освен нейният Ловец. — Приятен лов.

— Очаквам да е приятен — отвърна Фрилейн уверено. Бюрото му беше подредено. Вече цяла седмица беше така. Взе куфарчето си.

— Добрият лов ще ти се отрази отлично — каза Моргър и сложи ръка върху рамото на Фрилейн. — Напоследък си напрегнат.

— Знам. — Фрилейн се усмихна отново и стисна ръката на Моргър.

— Ще ми се отново да съм хлапе. — Моргър погледна осакатения си крак с насмешка. — Ще ми се отново да грабна пистолета.

На своето време възрастният човек беше отличен Ловец. Успешните ловни акции му бяха дали право да членува в Клуба на десетте. И, разбира се, всеки път се бе налагало Моргър да бъде и Жертва, така че имаше зад гърба си двацет убийства.

— Надявам се моята Жертва да не е като теб — каза Фрилейн полу на шега.

— Не се безпокой за това. Кой път по ред ти е?

— Седми.

— Щастливо число. Е, действай. Един ден ще станеш член на Десятката.

Фрилейн махна с ръка и тръгна към вратата.

— И внимавай — предупреди го Моргър. — Достатъчна е една малка грешка и ще имам нов съдружник. Предпочитам да съм със сегашния, ако не възразяваш, че ти го казвам.

— Ще внимавам — обеща Фрилейн.

Вместо да вземе автобуса, отиде до апартамента си пеша. Имаше нужда от малко време, за да се успокои. Излишно беше да се държи като хлапе по време на първия си Лов.

Докато крачеше, гледаше право пред себе си. Да насочиш поглед към някого бе равносилно да си търсиш куршума, ако случайно се окаже, че в момента той е набеязана Жертва. Някои от Жертвите направо стреляха, ако ги погледнеш. Нерви. Фрилейн благоразумно бе насочил погледа си над главите на хората, с които се разминаваше.

Пред него беше огромната реклама, предлагаща услугите на Дж. Ф. О'Донован.

„Жертви — гласеше надписът, изписан с огромни червени букви, — защо да рискувате? Използвайте изпитаните съгледвачи на О'Донован. Ние ще открием предвидения за вас Убиец, а вие ще платите *след* това.“

Рекламата го подсети. Веднага щом се прибере в апартамента си, трябваше да се обади на Ед Мороу. Прекоси улицата и забърза. Вече нямаше търпение да стигне у дома, да отвори плика и да разбере коя е Жертвата му. Дали ще е умен или глупав? Богат като четвъртата му

Жертва или беден като първата и втората? Дали ще се възползва от съгледвач, или ще се опита да се справи сам?

Възбудата на преследването беше нещо чудесно — плискаше се във вените му, ускоряваше пулса му. През една-две пресечки се чуха изстрели — два бързо един след друг и малко след тях трети, последен.

Някой бе улучил своя човек.

Чувството е великолепно, каза си. Отново се чувстваше *жив*.

Когато се прибра в едностайния си апартамент, веднага се обади на Ед Мороу — неговия съгледвач. Когато не беше зает, той работеше като монтьор в сервиз.

— Здравсти, Ед. Фрилейн се обажда.

— О, здрасти, господин Фрилейн.

Представяше си как слабото му, изпомазано с грес лице се усмихва със стиснати устни пред телефонната слушалка.

— Излизам, Ед.

— Желая ви късмет, господин Фрилейн — отвърна Ед Мороу. — Предполагам ще искате да съм на линия?

— Да. Не смятам, че ще отсъствам повече от седмица-две. Вероятно ще ме уведомят за статута ми на Жертва най-късно три месеца след сегашния лов.

— Ще бъда на линия. Приятно ловуване, господин Фрилейн.

— Благодаря. Дочуване.

Затвори. Ангажирането на първокласен съгледвач беше мъдра предпазна мярка. След сегашния лов, щеше да дойде негов ред да е Жертва и тогава Ед Мороу щеше да е застраховка за живота му.

А какъв великолепен професионалист беше Ед! Необразован, всъщност дори глупав, но как умееше да преценява хората! Роден талант! Воднистите му очи можеха да различат пришълеца в града им за секунда. Беше дяволски хитър, когато се наложеше да осуети засада. Незаменим.

Фрилейн отвори плика и се засмя при спомена за някои от номерата, които Мороу беше погаждал на Ловците. Прочете данните все още усмихнат.

Джанет-Мари Патзиг.

Жертвата му беше жена!

Фрилейн стана и започна да се разхожда. Прочете писмото още веднъж. Джанет-Мари Патзиг — не, нямаше грешка. Момиче. Бяха

приложени три фотографии, адресът, обичайните други данни.

Фрилейн се намръщи. Никога не беше убивал жена.

Поколеба се за миг, после взе телефонната слушалка и набра номера на БЕК.

— Бюро за емоционален катарзис, информационен отдел — отговори мъжки глас.

— Вижте — започна Фрилейн, — току-що получих уведомителното си писмо и ми се падна жена. Това редно ли е? — Даде името.

— Всичко е наред, господине — отговори служителят след минута. — Жената се е регистрирала в Бюрото по свое желание. Съгласно закона тя се ползва със същите права и привилегии, с каквито и мъжете.

— Можете ли да ми кажете колко успешни ловни акции е имала?

— Съжалявам, господине. Единствената информация, на която имате право, е юридическият статут на жертвата и данните, с които вече разполагате.

— Разбирам — отвърна Фрилейн. — А мога ли да разчитам на повторен жребий?

— Можете да се откажете от Лова, разбира се. Това е ваше законно право. В такъв случай обаче няма да имате право на нова Жертва, докато сам не бъдете такава. Желаете ли да се откажете?

— О, не — отговори Фрилейн веднага. — Просто не бях сигурен. Благодаря ви.

Седна на най-голямото кресло и разхлаби колана си. Трябваше да помисли.

Проклети жени, ядосваше се вътрешно. Винаги се опитват да се набъркат в мъжките игри. Не могат ли да си стоят вкъщи?

Но те имаха всички граждански права, припомни си той. Все пак, струваше му се ужасно неженско да се бъркат в Лова.

Знаеше, че исторически Бюрото за емоционален катарзис е създадено за мъже и само за мъже, след края на четвъртата световна война — или шестата, според класификацията на някои историци.

По онова време се бе появила остра нужда от траен, постоянен мир. Той се бе наложил по чисто практически причини — практически бяха подхождали и неговите създатели.

Много просто — пълната анихилация чукаше на вратата.

По време на световните войни оръжията ставаха все по-мощни и унищожителни, а военните свикваха с тях и бяха все по-готови да ги използват.

Но критичната точка бе достигната. Следващата война би сложила край на всички войни, защото нямаше да има кой да ги води.

Мирът този път трябваше да бъде вечен и заелите се да го осигурят трябваше да положат всички възможни усилия. Те отчитаха съществуващите напрежения и недоволства, познаваха казаните, в които врят военните конфликти. Зададоха си въпроса „Защо досега мирът никога не е бил траен?“

„Защото хората обичат да се бият“ — беше отговорът.

„Не е вярно!“ — крещяха идеалистите.

Но заелите се с установяването на мира трябваше да признаят, макар и със съжаление, че голям процент от човечеството се нуждае от насилието.

Хората не са ангели. Не са и демони. Те са чисто и просто човешки същества със силно развит борбен дух.

Въоръжени с научните познания и властта, с която разполагаха в момента, практичните мъже биха могли да постигнат много по пътя на изкореняването на тази черта от човешкия род и мнозина смятаха, че това е верният път. Те обаче не смятаха така. За тях любовта към сраженията и куражът пред лицето на опасността бяха нещо важно. Според тях тези черти бяха достойни за уважение и освен това бяха гаранция за запазването на човешкия род. Без тези добродетели човечеството щеше да западне.

Бяха открили, че склонността към насилие е неотделимо свързана с находчивостта, изобретателността, че е мощна движеща сила.

Задачата беше формулирана така: Да се осигури мир, който да трае поне докато те самите са живи. Да се накара човечеството да престане да се самоунищожават, без обаче да се унищожават полезните качества.

Начинът да се постигне това — да се пренасочи човешкото насилие.

Да му се осигури отдушник, начин да се прояви.

Първата голяма стъпка по този път беше легализирането на гладиаторските борби — с кръв и изстрели. Но се оказа, че това не е

достатъчно. Заместителите се оказаха ефикасни само до известна степен. Хората започнаха да искат истински неща.

Убийството нямаше заместител.

И убийствата бяха узаконени, но на индивидуална основа и само за тези, които желаят. Правителствата бяха насърчавани да създават бюра за емоционален катарзис.

След известен експериментален период, бяха въведени универсални правила.

Всеки, който искаше да убие, се регистрираше в бюрото. Там предаваше някои свои данни и получаваше уверение, че ще му бъде осигурена Жертва.

Според законите всеки, който убиеше Жертвата си, няколко месеца след това трябваше сам да влезе в тази роля.

По същество системата беше това. Всеки имаше право да извърши толкова убийства, колкото пожелае. Между всеки две от тях обаче трябваше да влиза в ролята на Жертва. Ако успееше да се справи с Ловеца си, имаше право или да се откаже, или да поиска ново убийство.

След десет години най-малко една трета от хората на земята се бяха регистрирали като кандидати за убийци. След това броят им спадна до една четвърт и се задържа на това ниво.

Философите продължаваха да клатят глави укоризнено, но практиците бяха доволни. Войните най-накрая бяха попаднали там, където им беше мястото — в ръцете на отделния индивид.

Разбира се, играта скоро се сдоби с разклонения и подобрения. След като съществуването ѝ бе възприето, тя се превърна в сериозен бизнес. Предлагаха се услуги както за Жертвите, така и за Ловците.

Бюрото за емоционален катарзис подбираше Жертвите случайно. За да се справи, Ловецът имаше на разположение две седмици. Трябваше да действа съвсем сам, без чужда помощ. Получаваше името, адреса и снимка на Жертвата си и му се позволяваше да използва пистолет стандартен калибър. Нямаше право да носи защитни средства.

Жертвата получаваше уведомително писмо една седмица преди Ловеца. Съобщаваше ѝ се само, че е Жертва. Не биваше да знае името на Ловеца. Имаше право да избира предпазни средства и да наема съгледвачи. Съгледвачът нямаше право да убива — само Жертвата и

Ловецът имаха право на това. Задачата му беше да открива непознати физиономии, да изважда от равновесие изнервени Ловци.

Жертвата можеше да устройва всякакви засади, за да издебне Ловеца си.

За нараняване или отнемане на живота на страничен човек се предвиждаха тежки наказания. Убийствата за отмъщение или с цел обогатяване се наказваха със смърт.

Красотата на системата се криеше в това, че тези, които искаха да убиват, можеха да го правят, а тези, които не искаха — по-голямата част от населението — не бяха длъжни.

Най-малкото вече нямаше големи войни. Не се и очакваше да има.

Само стотици хиляди малки.

Фрилейн не се радваше особено при мисълта, че ще трябва да убие жена, но в края на краищата тя се бе записала в бюрото. Той нямаше вина за това. Нямаше намерение да изгуби седмия си лов.

Останалата част от сутринта отдели, за да научи наизуст данните на Жертвата и после прибра писмото.

Джанет Патзиг живееше в Ню Йорк. Това беше добре. Обичаше да ловува в големите градове, а и винаги му се бе искало да разгледа Ню Йорк. Възрастта ѝ не беше посочена, но ако се съдеше по снимката, беше около двайсетгодишна.

Фрилейн си запази място в самолета по телефона и взе душ. Облече внимателно специално направения за случая костюм Протек, избра пистолет от колекцията си, почисти го и го мушна в самоизхвърлящия джоб, после събра багажа си в куфара.

Кръвта във вените му пулсираше възбудено. Странно, мислеше си той, всяко следващо убийство е не по-малко вълнуващо от предишното. Това беше нещо, от което никога нямаше да се отегчи — както от френските деликатеси, жените, алкохола и разни други неща. Всеки път преживяването беше ново и различно.

Най-накрая прегледа книгите си, за да реши кои ще вземе.

Библиотеката му се състоеше от най-добрите заглавия по темата. Сега нямаше да се нуждае от книгите за Жертви, като „Тактика на Жертвата“ на Л. Фред Трейси например, в която се отстояваше мнението, че най-важно от всичко е да следиш промените в околността или пък „Не мисли като Жертва“ на доктор Фриш.

Само след няколко месеца те щяха да са му много интересни, но сега му трябваха книги за Ловеца.

„Тактика за лов на хора“ беше признатият от всички най-обстояен труд, но го бе научил почти наизуст. „Устройство на засади“ не беше подходящо за сегашните му нужди четиво.

Избра „Лов в градовете“ от Митуел и Кларк, „Да съгледаме съгледвача“ на Алгрийн и „Жертвите като такива“ от същия автор.

Всичко беше както трябва. Остави бележка на млекаря, заключи вратата на апартамента си и взе такси до летището.

Пристигна в Ню Йорк и отседна в хотел недалеч от адреса на жертвата. Служителите се усмихваха и се държаха внимателно, което го обезпокои. Не му се нравеше, че толкова бързо го разпознаха като убиец от друг град.

Първото нещо, което видя в стаята си, беше брошурката, оставена на леглото. Беше озаглавена: „Как да се възползваме максимално от емоционалния катарзис“ и бе подарък от управата на хотела. Фрилейн се усмихна и я прелисти.

Тъй като това беше първото му посещение в Ню Йорк, следобеда реши само да се разходи по улиците в квартала на Жертвата. След това се отби в няколко магазина. „Мартинсън и Блек“ беше удивителен. Разгледа отдела за Жертви и Ловци. Имаше великолепни предпазни жилетки, маскировъчни шапки, каски. Разгледа щанда с най-модерните системи 38-калиброви пистолети.

„Използвайте Малвърн — оръжието с най-точния изстрел“ — подканяше рекламата. „Одобрено от БЕК. Пълнител с дванайсет патрона. Не изпускайте Жертвата си! Не рискувайте живота си, без да притежавате най-доброто! Малвърн значи безопасност!“ Фрилейн се усмихна. Рекламата беше добра, а малкото черно оръжие изглеждаше наистина ефикасно. Той обаче беше доволен от стария си пистолет.

Имаше специална разпродажба на бастуни оръжия, с пълнител за четири патрона. Когато беше по-млад, Фрилейн често бе залитал по новостите, но сега вече беше сигурен, че старите изпитани средства почти винаги са по-добри.

Пред магазина четирима мъже от Отдела по хигиена тъкмо вдигаха току-що убит човек. Фрилейн съжали, че е пропуснал изстрела.

Вечеря в хубав ресторант и си легна рано.

На следващия ден го чакаха сериозни грижи.

Събуди се и със снимката на Жертвата в ръка тръгна да се разхожда из квартала ѝ. Не се вглеждаше в никого. Крачеше енергично, сякаш бързаше за някъде, както трябва да крачи опитният Ловец.

Мина покрай няколко заведения и се отби в едно от тях, за да пийне нещо. Продължи по пресечка на Лексингтън авеню.

Там имаше приятно кафене с маси на тротоара. Мина покрай него. И я видя. Видя Джанет Патзиг, вперила поглед в чашата пред себе си. Не му обърна никакво внимание.

Той стигна до следващата пресечка, сви зад ъгъла и спря. Ръцете му трепереха.

Побъркано ли беше това момиче, че се излагаше на показ по този начин? Да не би да мислеше, че има девет живота?

Спря такси и накара шофьора да мине по същата улица. Разбира се, жената все още беше там. Фрилейн я огледа внимателно.

Стори му се по-млада, отколкото на снимката, но не можеше да е сигурен. Предположи, че не е много над двайсет. Черната ѝ коса беше разделена на път по средата и прибрана зад ушите, което ѝ придаваше вид на монахиня. Лицето ѝ, доколкото той можеше да съди, изразяваше примирение и тъга.

Нима нямаше да направи никакъв опит да се защити?

Фрилейн плати на шофьора и забърза към близката телефонна кабина. Позвъни в БЕК.

— Сигурни ли сте, че Жертвата Джанет-Мари Патзиг е уведомена?

— Един момент, господине. — Фрилейн почукваше нервно по стъклото, докато служителят провери архива. — Да, господине. Разполагаме с писменото ѝ потвърждение. Има ли нещо нередно?

— Не — отговори Фрилейн. — Просто исках да съм сигурен.

В края на краищата, не беше негова работа, че това момиче не желаше да се защитава.

Независимо от всичко, той имаше право да го убие.

Беше негов ред.

Все пак реши да го отложи за следващия ден и отиде на кино. След вечеря се прибра в хотелската си стая и прочете брошурата на БЕК. После се излегна на леглото и се вторачи в тавана.

Чисто и просто трябваше да натисне спусъка. Да мине край нея с такси и да я убие.

С огорчение си помисли, че тази жена няма да направи Лова му интересен и заспа.

Следващия следобед Фрилейн отново мина покрай кафенето. Момичето пак беше там, на същата маса. Той взе такси.

— Минете по успоредната пряка и се върнете на същото място — каза на шофьора. — Много бавно.

— Разбира се — усмихна се шофьорът с насмешка.

Фрилейн огледа близката околност от колата, за да провери дали има съгледвачи. Доколкото можеше да прецени, нямаше такива. И двете ръце на момичето бяха върху масата.

Безпроблемна, неподвижна цел.

Фрилейн докосна копчето на специалния джоб и пистолетът изскочи в ръката му. Извади пълнителя, провери патроните и пак го мушна на мястото му.

— Сега още по-бавно — нареди той на шофьора. Таксито приближи до масите. Фрилейн се прицели внимателно, пръстът му се залепи за спусъка.

— По дяволите! — изруга той, защото някакъв келнер се изпречи пред целта. Не искаше да рискува живота на друг.

— Ще заобиколим още веднъж — каза на шофьора.

Онзи се ухили пак и продължи нататък. Фрилейн се зачуди дали щеше да е толкова щастлив, ако знаеше, че целта му е жена.

Този път келнерът не се появи. Момичето запали цигара. Лицето му беше все така тъжно. Фрилейн се прицели внимателно малко над очите и стаи дъх.

После поклати глава и прибра оръжието в джоба си.

Тази ненормална жена щеше да го лиши от пълноценен катарзис.

Плати на шофьора и тръгна пеша.

Така е твърде лесно, каза си. Беше свикнал да преследва Жертвите си истински. Те бяха опитвали всички възможни начини да се измъкнат. В единия от случаите преследваният бе наел десетина съгледвачи. Фрилейн винаги се бе справял като променяше тактиката си съобразно с обстоятелствата.

Веднъж се бе наложило да се облече като млекоар, друг път като инкасатор. Шестата си Жертва бе преследвал чак до Сиера Невада.

Тогава онзи успя да го рани, но в края на краищата оцеля Фрилейн.

Нима би могъл да се гордее със случай като сегашния? Какво ще кажат в Клуба на десетте?

Тази мисъл го стресна. Искаше на всяка цена да го приемат в клуба. Дори и да не застреляше момичето, все едно, след това щеше да бъде Жертва. Дори и да оцелееше, от членството в клуба все още щяха да го делят цели четири убийства. Беше напълно възможно изобщо да не стигне до там.

Мина покрай кафенето още веднъж и нещо го накара да спре.

— Здравейте — поздрави я той.

Джанет Патзиг го погледна с тъжните си сини очи, но не каза нищо.

— Вижте — продължи Фрилейн, след като седна, — ако ви досаждам, само ми кажете и веднага ще си отида. Не съм от тук. Дойдох за една конференция и просто искам да поговоря с някого. Ако предпочитате да...

— Все ми е едно — прекъсна го Джанет Патзиг с безразличен тон.

— Бренди — поръча Фрилейн на келнера. Чашата на Джанет Патзиг все още бе наполовина пълна.

Той се вгледа в лицето ѝ и сърцето му се разтуптя. Това вече беше нещо — да седнеш на чашка с Жертвата си!

— Името ми е Стантън Фрилейн — представи се той, защото знаеше, че това не е от значение.

— Джанет.

— Само Джанет?

— Джанет Патзиг.

— Приятно ми е да се запозная с вас — каза той със съвършено непринуден глас. — Какво ще правите тази вечер, Джанет?

— Тази вечер вероятно ще ме убият — отвърна тя тихо.

Фрилейн я погледна съсредоточено. Дали си даваше сметка кой е той? А може би беше насочила пистолет към него под масата?

За всеки случай държеше ръката си близо до копчето на джоба.

— Жертва ли сте? — попита той.

— Как познахте? — попита тя иронично. — На ваше място щях да стоя настрана. Може да пострадате по случайност.

Фрилейн не разбираше спокойствието ѝ. Нима искаше да се самоубие? Или ѝ беше все едно? Може би животът ѝ бе омръзнал?

— Нямате ли съгледвачи? — учуди се Фрилейн съвсем искрено.

— Не. — Тя го погледна в очите и той забеляза нещо, което досега не бе видял.

Беше много красива.

— Аз съм много лоша — продължи Джанет лековато. — Реших, че искам да извърша убийство и се регистрирах в БЕК. После... не можах да го направя.

Фрилейн поклати глава с разбиране.

— Но, естествено, все още съм в регистъра. Независимо, че не съм стреляла, трябва да бъда Жертва.

— А защо не си наемете съгледвачи? — попита той.

— Не мога да убия никого — отвърна тя. — Просто не мога. Дори нямам оръжие.

— Храбра сте — отбеляза Фрилейн. — Да излизате на улицата така...

Глупостта ѝ го удивляваше.

— А какво бих могла да направя? — попита тя тъжно. — Човек не може да се скрие от истински Ловец. Нямам достатъчно пари, за да изчезна както трябва.

— Тъй като става дума за безопасността ви, бих могъл да...

— Не, не — прекъсна го тя. — Всичко съм премислила. Цялата тази система е порочна, погрешна. Когато се прицелих в Жертвата си... когато видях колко лесно бих могла... бих могла...

Джанет Патзиг млъкна и се окопоти.

— Да оставим това — каза тя и се усмихна.

Усмивката ѝ му се стори ослепителна.

После заговориха за други неща — той ѝ разказа за бизнеса си, а тя за Ню Йорк. Беше неуспяла актриса, на дваайсет и две.

Вечеряха заедно. Когато прие поканата му да отидат на гладиаторските борби, той се почувства глупашки щастлив.

Спря такси — имаше чувството, че ще прекара целия си престой в града в разни таксите — и ѝ отвори вратата, за да се качи. Би могъл да я застреля в този момент. Щеше да е удивително лесно.

Не го направи. Още не, каза си.

Гладиаторските борби бяха същите, каквито навсякъде другаде, само че малко по-качествени. Гледаха типичните исторически сражения, дуели с мечове и така нататък.

Повечето завършваха със смърт, разбира се.

Последваха борби с бикове и борби с лъвове, а после нещо по-съвременно — сражения с лъкове и стрели зад барикади.

Вечерта премина приятно. Фрилейн изпрати Джанет до дома ѝ. Дланите му лепнеха от пот. Никога досега не бе харесвал жена чак толкова, а тази беше законната му Жертва!

Не знаеше какво да прави.

Тя го покани да влезе и двамата седнаха на канапето. Джанет запали цигара с голямата си запалка и се настани удобно.

— Скоро ли заминаваш? — попита го.

— Да — отговори Фрилейн. — Конференцията свършва вдругиден.

Тя замълча за миг, после каза:

— Тъжно ми е, че заминаваш.

Известно време мълчаха, после Джанет стана, за да му налее нещо за пиене. Фрилейн се вгледа в гърба ѝ. Сега му беше времето. Приблужи ръката си до копчето на джоба.

Но моментът бе отминал безвъзвратно. Нямахше да я убие. Човек не може да убие момичето, което обича.

Мисълта, че е влюбен го поразя. Беше тръгнал да убива, не да си търси съпруга.

Джанет донесе чашата му и седна срещу него, втречена в пустотата.

— Джанет — каза той, — обичам те.

Тя се обърна към него. В очите ѝ имаше сълзи.

— Не бива — каза му. — Аз съм Жертва. Няма да съм жива достатъчно дълго, за да...

— Няма да умреш. Аз трябваше да те убия.

Тя се вторачи в него за миг, после се засмя неуверено.

— Няма ли да ме убиеш? — попита го.

— Не говори глупости! Ще се ожения за теб.

Изведнъж Джанет се хвърли в прегръдките му.

— Боже мой! Това очакване... толкова ме беше страх...

— Всичко свърши — увери я Фрилейн. — Помисли си само какво ще разказваме на децата си един ден. Как съм дошъл да те убия, а сме се оженили.

Тя го целуна, после се отдръпна и запали нова цигара.

— Хайде да съберем нещата ти — каза той. — Искам да...

— Чакай — прекъсна го Джанет. — Не си ме попитал дали аз те обичам.

— Какво?

Тя все още се усмихваше, а запалката беше насочена към него. В долния ѝ край имаше кръгъл отвор, през който би могъл да мине куршум калибър 38.

— Не се шегувай — възрази той и стана.

— Не се шегувам, скъпи.

За част от секундата Фрилейн се зачуди как така въобще не бе допуснал, че отдавна е прехвърлила двайсетте. Когато я гледаше сега, когато *наистина* я гледаше, си даваше сметка, че не може да е на по-малко от трийсет. И възрастта личеше по напрегнатото ѝ лице — до последната секунда.

— Аз не те обичам, Стантън — каза Джанет, без да свали запалката.

Фрилейн се опита да поеме дъх. Даде си сметка каква великолепна актриса всъщност е тя. Беше планирала всичко.

Фрилейн натисна копчето на джоба си и пистолетът се появи в ръката му зареден, готов за стрелба.

Куршумът, който го удари в гърдите, го изхвърли през масичката. Изпусна оръжието си. Задъхан, полусъзнателно видя как Джанет се прицелва внимателно за последния изстрел.

— Сега ще ме приемат в Клуба на десетте — чу я да казва доволно, преди да натисне спусъка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.